

Petře Michaličkové

Je mi smutno po té Angličance,
seděla vedle mne na pohřbu mého dědy.
Řečištěm vánoc mé oči jak dva ledy,
to náhlé ticho vprostřed tance,
když s dalším mrtvým se vedem „na jehnědy“...

Semínka slunečnice plovou na mé dlani,
do toho přijde psaní z Albionu –
a jako kane k zemi mé semeno i s krví
mladičké nebožky, tak snášejí se hebké brvy
v průběhu dlouhého, zimního honu.